

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

23 MAIG 2020 - DISSABTE VI DE PASQUA / A - NÚM. 58

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 18, 23-28

Apol·ló defensava amb
l'Esclatua a la mà
que Jesús és el Messies

· Salm responsorial
Sl 46

R. Déu és rei de tot el món

· Vers abans de l'evangeli
Jn 16, 28

He sortit del Pare per venir
al món; ara deixo el món
i me'n torno al Pare

· Evangeli
Jn 16, 23-28

El Pare us estima, a tots
els qui m'estimeu i creieu

SANTORAL

Sant Desideri
Sant Mercurial

Sant Joan Baptista de Rossi

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Pels difunts de coronavirus
de les nostres parròquies

- Preguem junts:

Perquè els creients de totes les
religions s'uneixin espiritualment
en pregària i obres de
caritat, per implorar a Déu que
ajudi a la humanitat a superar
la pandèmia que estem vivint

UNES PARAULES D'AGRAÏMENT

Benvolguts i benvolgudes,

Tanquem aquesta sèrie de fulls de confinament i voldria aprofitar-lo per agrair a tantes i tantes persones que, al llarg d'aquestes setmanes, ens han anat fent sentir el sentit de veritable comunitat, de veritable família, de veritable parròquia, col·laborant amb totes les activitats que anàvem organitzant.

Moltes gràcies!

Han estat dies difícils, tant per a vosaltres, com per a nosaltres, els capellans, que com a pastors que som, no hem pogut viure una de les dimensions essencials de la nostra vida, que és la dimensió sacramental amb el poble que ens ha estat confiat. I ho hem viscut amb dolor. Però també és cert que si bé l'eucaristia és la font i el cim de les nostres vides, no és menys cert que hi ha hagut altres dimensions del nostre ministeri que hem pogut viure amb més o menys intensitat: les dimensions de formació, d'acompanyament, de caritat, de missió, de pregària i de catequesi. No ha estat fàcil, com a tantes famílies, saber que es morien companys capellans i que no podíem anar a acomiadar-los amb l'afecte que es mereixien per tot el que havien significat per a nosaltres en el nostre camí del ministeri. No ha estat fàcil, com tantes famílies, tenir algun familiar malalt i haver-lo d'acompanyar en la distància. És cert. No ha estat fàcil. Però cal dir que, al mateix temps, ha estat un bonic moment per adonar-nos de la quantitat de persones que ens estimen i que han vetllat també per nosaltres, per la nostra salut i pels nostres familiars, fent-nos sentir membres d'aquesta gran família i oferint totes les seves qualitats i instruments per ajudar-nos a continuar l'ingent tasca de compartir l'evangeli. A tots ells, moltes gràcies! Gràcies perquè heu entès que els capellans no som superhomes, sinó cristians que hem respost afirmativament a una vocació específica que, moltes vegades, va més enllà de les nostres pròpies capacitats. Segurament, hi hem respost més amb el cor que amb el cap, sospesant només aquest immens Amor de Déu que omplia el nostre cor i que no ens deixava acabar de valorar si seríem dignes d'un do tan gran. Potser no sempre ho encertem, però us puc assegurar que hem fet el que bonament podíem: portant la unció dels malalts a aquells que ho han demanat, acompanyant en els enterraments i en el dol a tantes famílies dels nostres pobles, vetllant amb els consells de Càritas perquè no faltin els mitjans ni el personal necessaris. Temps que hem aprofitat per rebre a aquelles persones que necessitaven ser escoltades o rebre el sagrament del perdó, mirant amb les catequistes com podríem acabar bé el curs, parlant amb els pares per veure com ho fariem per les primeres comunions, o amb les parelles que preparaven el matrimoni o el bateig dels seus infants per aquests dies, i hem intentat fer presents les nostres festes a través dels mitjans de comunicació social. Hem tingut cura dels nostres temples parroquials, intentant fer mans i mànigues, com tantes famílies de la nostra comunitat, juntament amb els consells d'economia, per arribar a final de mes i pagar totes les factures i reparacions. I hem anat mirant amb els consells parroquials com ens anàvem adaptant a cada fase del confinament. I tot ho hem intentat fer amb un gran somriure, no perquè no tinguéssim por, ni visquéssim el dolor i el sofriment de tants de vosaltres, sinó perquè sabíem que ho fèiem tot posats confiadament en les mans de Déu. Perquè haurem pogut perdre moltes coses, però la fe, l'esperança i la caritat, han continuat com a signes del que som i del que volem ser.

I res més germans. Espero que aquests escrits us hagin pogut ajudar a meditar i a pregar en aquests dies de pandèmia. Us hem trobat a faltar molt. Ara, que ja podem començar a celebrar la nostra eucaristia amb poble, serà un bon moment per retrobar-nos i junts, començar a construir l'Església del demà. Perquè el nostre món necessitarà, de nou, les paraules d'esperança d'un Evangeli que ha esdevingut més imprescindible que mai. Perquè hem de tenir molt clar que Déu no ha oblidat al seu poble. Ara ens toca a nosaltres d'ajudar al nostre poble a no oblidar a Déu.

Mn. Joan Soler i Ribas